

במרד עובדי השבועון, מספר על השביתה בעקבות



ותיקים, כאשר לפתע גדל מספר היומנים מ-27 ל-69? כיצד לא חשדו כאשר הקפיץ קוויו את מחיר היומנים ביותר ממאה אחוז?

שבתאי טל אומר, כי כל מי שעסק ובא בסוד היומנים היה מהופנט מהתגלית הענקית, מהסקופ האדיר. בסך-הכל, מספר טל, ידעו רק חמישה בני-אדם בכל המערכת הענקית של שטרן על פרשת רכישת יומני היטלר. המוזר בכל העסק הוא, שהחקירות שאמורות היו להיעשות לפני רכישת היומנים, ושהיו מונעות מהשטרן את הבושה הגדולה, נעשו אחרי גילוי הבזיון. אחד מעורכי שטרן, שעסק בחקירה שאחרי פירסום היומנים גילה תוך שעה את מה שהיידמן לא גילה במשך שלוש שנים. הוא גילה כי שמו של קונארד פיישר הוא קונארד קוויו ושאינו אינו גנרל בצבא המיוחדת-גרמני אלא עוזר-שוטר וסבל בתחנת-הרכבת. הוא גילה כי גיסו של קוויו אינו מנהל מוסיאון אלא שומר-לילה, וכי שניהם לא היו מעורבים כלל בפרשת היומנים.

כ-5 במאי בשעה שעורך שטרן פטר קוך, ועורך-התצלומים פרנקי מילר מאי שהו בניו יורק, אצל המומחה לכתב-יד קנת גנדל, שגילה כי היומנים מזוייפים — גברה התסיסה במערכת השבועון בהאמבורג. עובדי שטרן הטילו בקול רם ובגלוי ספק באמינותם של היומנים והתלוננו על הפירסום. אולם בה בשעה שקנת גנדל הודיע לקוך ולמילר מאי כי כיתביהם מזוייפים, אמר העורך הראשי, פליקס שמידט, ללא כל עוררין לעובדיו המתוסכלים והמבולבלים של השבועון: „אמינותם של היומנים מוכחת כרגע זה יותר מאשר בעבר.”

במועד זה כבר בדקו כימאים והסטוריונים של המחלקה לזיהוי פלילי של מישטרת מערב-גרמניה את כיתבי היד, ונתנו תשובה חד-משמעית: היומנים מזוייפים.

„תשעים וחמישה אחוזים מעובדי שטרן.” אומר שבתאי טל ספק בכאב ספק בתדהמה, „לא היו מעורבים בפרשת היומנים ולא הוכנסו בסוד העניינים של היומנים. איש אינו יודע עד היום הזה מי כתב את היומנים ומי זייף את כתבי-ידו של היטלר. יתכן מאוד שקונארד קוויו הוא הזייפן, אך איש לא הצליח עדיין לגלות מי כתב את היומנים.”

פצוים

לכל החיים

קוויו, שהסגיר עצמו למישטרה, הטיל פצצה נוספת: הוא טוען כי קיבל רק שניים וחצי



הדמאי קונארד קוויו, סוחר-המזכרות שהולך שולל את גרד היידמן והציג את עצמו כקונארד פיישר. אחיו לא היה גנרל כי אם עוזר-שוטר וסבל בתחנת-הרכבת וגיסו לא היה מנהל מוסיאון אלא שומר-לילה. הם לא היו מעורבים בפרשה.

המחיר. בעוד שעבור שלושת הכרכים הראשונים שילם היידמן 80 אלף מארק לכרך, כעת דרש קוויו — וגם קיבל — 200 אלף מארק לכרך. מה בדיוק קרה? איך לא חשדו עורכי שטרן, אנשים מגוונים ושועלי-תקשורת

ממטחו של היטלר בברלין, כדי להכריח מיסמכים חשובים ואישיים של היטלר. בקשתו האחת של הכפרי, לדברי קוויו, היתה להסדיר עבורו קבורה הוגנת.

הגיס, כך סיפר קוויו להיידמן, הסכים לעיסקה והסדיר לכפרי מראש הלווייה מפוארת ובתמורה קיבל כתובות של הכפריים שרוקנו את המטוס. בבתיהם הוא גילה דגלים של המפלגה הנאצית, ציורים שהיטלר צייר בעצמו ו-27 יומנים שכתבו עלי-ידי היטלר. היידמן נדהם, אך לא קנה מייד את הסיפור. הוא קודם כל חקר וברק את סיפור התרסקותו של המטוס ב-1945. הוא מצא שהסיפור אמיתי. הוא גילה את הסוד לעורך שטרן וקיבל אישור להשיג את היומנים. הוא חזר לקונארד קוויו, שהיה מוכר לו כקונארד פיישר, ונתן לו אריקיי. קוויו דרש סכום של 80 אלף מארק לכל יומן, והבטיח לספק שלושה מתוך 27 היומנים.

שלושה שבועות אחר-כך ב-27 בינואר 1981, כשבכיסו 200 אלף מארק, נסע היידמן לשטוטגרט וביצע את חלקה הראשון של עיסקת היומנים. לדברי היידמן הוא נאלץ שלא לגלות לעורכי שטרן את שמו של קונארד פיישר, כדי לא לסכן את חיי אחיו הגנרל במיוחדת-גרמניה. הוא אולץ עלי-ידי קוויו להתחייב ולהבטיח שלא לברוק את אמינותם של שלושת הכרכים הראשונים, כדי שפרשת היומנים לא תדלוף ולא תסכן את חיי האח, שאמור היה לספק את יתר חלקי העיסקה.

כ-25 בפברואר, 1981 קיבל היידמן במזומן 480 אלף מארק מידיו של מנהל בית ההוצאה-הלאור. הפעם אמור היה היידמן להביא את היומנים בעצמו ממיוחדת-גרמניה. העיסקה התבצעה רמו בסרטי-מתח, על הכביש המהיר סוכם כי מכונת הדפוס של היידמן, שדפסה את היומנים, היתה



גרד היידמן, הכתב הוותיק והמנוסה של השטרן שסיבך אותו בפרשת יומני היטלר, מצולם עם היומנים בגליון לפרסם את היומנים. היידמן מאיים כי יתקע כדור בראשו.

מלינוי מארקים מתוך התישעה וחצי המליונים שסיפק שטרן להיידמן לשם רכישת היומנים. לאן, אם כך, נעלמו שבעת המליונים? האם היידמן הכניס אותם לכיסו? היידמן טוען בלהט שהולך שולל עלי-ידי קוויו הנוכל, ושנתן לו את כל הכסף. הוא מסתגר בכיתו ומאיים כי יירה כדור בראשו.

ובינתיים, במערכת שטרן גאתה תסיסת העובדים. שני העורכים שהיו מעורבים בפרשה, פטר קוך ופליקס שמידט, ששימשו בתפקידים שלוש שנים נבחרו גם הם, בזמנו, שלא בהסכמת העובדים. העובדים חששו שאחרי פיטוריהם יחזור שטרן על התרגיל וימנה עליהם שוב שני עורכים שאינם מקובלים עליהם. שבתאי טל אומר: „מזל שכל זה קרה כעת. הרוצאה-לאור של שטרן יודעת שהיא אינה יכולה לכפות עלינו עורכים שאינם מקובלים עלינו. כתיבי שטרן יצאו מחוזקים אחרי הפרשה, וכעת אנחנו מתחילים מחדש, מחוזקים יותר, אחרי המילחמה הנוראית שניהלנו נגד המינוי של שני עורכים שנכפו עלינו.”

המצב בשטרן נכון לעכשיו, הוא ששני העורכים שהיו מעורבים בפרשת היומנים, קוך ושמידט, פוטרו וקיבלו פצוים שיסיקו להם לכל החיים. היידמן נזרק מעבודתו והואשם במעילה באמון. ד"ר פטר שול לטור לא מונה כעורך. פטרייהאנס גרום מונה כעורך ראשי, למרות התנגדות העובדים, כשליצרו נשאר רולף גלהאוזן, שהיה העורך האמנותי של שטרן ביחד עם קוך ושמידט, אך לא היה מעורב בפרשת היומנים.

שטרן נחשב לשבועון המצוייר הגדול ביותר בעולם המערבי. הוא יוצא-לאור בשתי מהדורות — האחת כיום החמישי בערב, ב-250 אלף עותקים, ומהדורה שנייה נסגרת במוצאי-שבת, במיליון ו-600 אלף עותקים. בינתיים אולו לחלוטין שני הגליונות שבהם פורסמו יומני היטלר, והפכו לבעלי ערך עבור אספנים.

שריית ישי

מאיים להתאבד
הראשון שבו החל השטרן

לברלין המיוחדת. המכונת-הדפוס גרמנית תעקוף פתוח את הכסף. יפתח הלון והוא ישרף דרך הלון משמאלו, ואז הוא יפתח הלון ותעקוף אותו משמאלו אל מכונתו היומנים. ומחמכונת יושלכו על הכביש המהיר חזר על עצמו פעמיים. סך-הכל זרק היידמן חזר הלון המכונת סכום של 595 אלף מארק, אך הנסיעות היו מסוכנות מאוד, והיידמן ניקש לקבל את יתרת היומנים במערה. הם הוברחו למערב-גרמניה באמצעות משאית שהעבירו פסנתרים מהמיוחדת. אולם עם הכסף בא התיאבון. פתאום גילה קוויו כי היטלר לא כתב 27 יומנים בלבד, כי אם 69, ומכך לכך הוא כתב ביתר חריצות וכך גם עלה